

Ivan vitez Trnski.

(Spisal V. Cajnko.)

(Konec.)

Ko postane Trnski l. 1867. podpolkownik in poročevalec pri glavnem vojnem poveljništvu v Zagrebu, sproži med domoljubi misel, da bi se osnoval

nov leposlovniki list „Vienac“. Tako je Trnski oče današnjega „Vienca“, kateri je letos stopil v 26. leto. „Vienac“ je doživel od svojega začetka do današnjega dne različno usodo, milo in nemilo. Razni so mu bili uredniki, razni so-trudniki. Tudi smer njegova ni bila vedno jednaka, kakor ni iste vrste in iste cene njegova vsebina.

Z marsičim se nikakor ne vjemamo, kar tu ali tam nanzanja ali objavlja ta list. A to je znano, da so mu bili

na strani skoro vsi boljši hrvaški pisatelji in da se je zato list vsaj trudil hoditi po srednji in zmerni poti umetnosti in vede. Drugi listi so vstali poleg njega, a so tudi izginili. „Vienac“

je doživel že častitljivo število let. Ker imamo tu priliko, izražamo le željo, da bi se „Vienac“ odločno oklepal načel svojega ustanovitelja, vi-

teza Trnskega, blagega podpornika in pisatelja Ad. Veberja, slavnega Račkega in drugih mož, katere spoštuje vsak pravi domoljub. Tudi naj bi zlasti pri prevodih skrbno izbiral to, kar res koristi narodu.

Tako bode „Vienac“ tudi zanaprej zastopal hrvaško razumništvo in si utrdil bodočnost.

Pa vrnimo se k svojemu predmetu!

Trnski je v začetku tudi skrbel za svoj list kot oče za svojega otroka. Ko je leta 1869. začel „Vienac“ izhajati, podal

nam je Trnski že prvo leto mnogo prav lepih pesmij, med katerimi je tudi več balad; napisal je povesti: „Krupna šala“, „Krasna žena“, „Sielo“, „Smiešan drug“, „Posestrima Poljakinja“ in

Ivan vitez Trnski.